

Arrest

nr. 163 096 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1970.

Op 5 augustus 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 september

2012, met kennisgeving op 4 oktober 2012, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag ongegrond.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum worden vernietigd bij arrest 95 025 van de Raad uitgesproken op 14 januari 2013.

Op 10 april 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing met motieven:

Voor de eerste bestreden beslissing (9ter):

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.05.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie medisch verslag van de arts-adviseur dd. 10.04.2013 in gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Reden(en):

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : inzake de integratie van betrokkene) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.“

Dit is de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris reikt ook een bevel om het grondgebied te verlaten uit met motief:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:/niet in het bezit van een geldig visum en/of paspoort.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en luidt:

"Schending van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de formele motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Verzoekster werd blijkbaar door de arts-adviseur opgeroepen voor "evaluatie van de ernst van de toestand". Verzoeksters raadsman ontving geen kopie van deze oproeping zodat het belang van deze oproeping niet met haar kon besproken worden, er geen nieuw medisch attest werd voorbereid (nu wel, zie bijlage) etc. Blijkbaar heeft er enkel een gesprek plaatsgevonden en geen medisch onderzoek.

De arts-adviseur doet in zijn verslag bovendien nogal lacherig over dit gesprek: "Ze werd hier 'ziek van de stress wegens socio-economische redenen'" (Er worden aanhalingstekens gebruikt, alsof verzoekster dit zo letterlijk gezegd zou hebben, quod certe non), "Ze is zeer blij dat ze hier goed geholpen wordt door het OCMW",...

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar beslissing louter naar dit verslag van de arts-adviseur.

Deze concludeert - na ook nog een juridisch-filosofische uiteenzetting te hebben gegeven over de behandelingsmogelijkheden in Marokko en België en over rechtspraak van het EHRM - als volgt:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die in abstracto een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien deze behandeling in concreto beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt echter het volgende (eigen onderlijning):

"De in België verblijvende vreemdeling (...)

- die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit*

OF

- een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (...)."*

De arts-adviseur stelt zelf dat verzoekster lijdt aan een ziekte die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit.

Hij voegt hieraan een redenering toe 'in abstracto' en 'in concreto', en voegt de voorwaarde van de adequate behandeling uit het tweede onderdeel van de definitie van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet toe aan het eerste onderdeel, dat volgens hem op haar van toepassing is, maar hieruit kan verzoekster niet opmaken of de arts-adviseur correct beoordeeld heeft of zij nu al dan niet aan de definitie van voormeld artikel voldoet.

Deze behandeling van verzoeksters dossier kan bezwaarlijk zorgvuldig beschouwd worden.

Verzoekster verwijst verder naar de volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

R.v.V. 83.956 d.d. 29.06.2012, R.v.V. 84.293 d.d. 06.07.2012 en R.v.V. 98.160 d.d. 21.08.2012: "De formele motiveringsplicht (...) impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is."

Dit is hier niet gebeurd, gezien de onduidelijkheid in het advies van de arts-adviseur waarop de beslissing volledig is gebaseerd.

De motiveringsplicht is geschonden.

Het geheel van de beslissing schendt het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,*
- de zorgvuldigheidsplicht,*
- het redelijkheidsbeginsel,*
- artikelen 2 en 3 EVRM,*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte ongegrond zou hebben verklaard. In hoofdzaak komt de kritiek van de verzoekende partij erop neer dat de behandeling van haar dossier onzorgvuldig zou zijn geschied.

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag om machtiging tót verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekers beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

De verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder deze op haar eigen persoonlijke situatie te betrekken.

De arresten waaraan de verzoekende partij refereert hebben betrekking op "de medische filter" en/of handelen over beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9 ter, §3, lid 4 van de Vreemdelingenwet.

In casu werd besloten tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter, gelet op het advies van de arts-adviseur dat de aandoening van de verzoekende partij niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in voormeld artikel.

Zowel de beschikbaarheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden alsook de toegankelijkheid werd nagegaan in Marokko en de arts-adviseur heeft besloten dat 'de behandeling in concreto beschikbaar is in Marokko.

De verwerende partij verwijst naar het deugdelijk advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Marokko zorgvuldig werd nagegaan.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beslissen verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tót een deugdelijke beslissing te komen.

De verzoekende partij beperkt zich desbetreffend ook tót loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek 'een ander licht werpt op de zaak'.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinéa voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend

advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. " (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

"Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan. " (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Gelet op het feit dat de arts-attaché adviseert dat er geen aandoening is in de zin van artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-attaché te volgen.

In zoverre de verzoekende partij middels de uiteenzetting bij het enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tót de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kennelijk onredelijk zou zijn. De loutere verwijzing naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doet geen afbreuk aan het gedegen advies van de ambtenaar-geneesheer, noch aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat het loutere feit dat de verzoekende partij het kennelijk oneens is met de vaststellingen van de arts-attaché en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, uiteraard niet volstaat om tót de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond wordt verklaard nu het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond voor een verblijfsvergunning, waarbij in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 april 2013 met betrekking tot de verzoekende partij, dat aan de bestreden beslissing is toegevoegd en waarop deze beslissing is gebaseerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is

genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gegrond kan worden verklaard indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

1. Medische voorgeschiedenis+ voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

30/6/2010, 11/10/2010, 5/1/2011, 24/3/2011, 31/3/2011, Dr. V, huisarts, schildklierdisfunctie (hyperactief), gewichtsverlies, R/ strumazol.

1/2/2011, Dr. R, scintigrafie, discreet vergrote schildklier.

26/9/2011, Dr. B, echografie van de rechter schouder, normaal aspect. 1/7/2010: opname ziekenhuis wegens schildklierprobleem.

14/5/2010, resultaat bloedonderzoek, verhoogd schildklierhormoon, 16/11/2010, fax met kopie van verpleegnota.

9/1/2011, Dr. VdE, tendinitis schouder, 1 infiltratie wordt gegeven.

5/3/2013, bloedsuikerslag, hieruit blijkt nu dat de schildklier blijkbaar te veel werd weggenomen, zodat er nu een tekort is aan schildklierhormoon en er een substitutie therapie gegeven wordt met Thyroxine.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 43-jarige vrouw in juli 2010 problemen aan de schildklier vertoonde, waarvoor opname en behandeling in Stuivenberg ziekenhuis.

Aangezien we verder niet meer op de hoogte gehouden werden van de actuele ernst van deze overigens goed behandelbare stoornis, hebben wij betrokkene opgeroepen voor evaluatie van ernst van de toestand.

Uit de anamnese blijkt dat betrokkene vroeger geen ziekte antecedenten had, en noch in Marokko, noch in Nederland waar zij verbleef tussen 2001 en 2005 vertoonde zij enige ziekte.

In 2006 is ze dan naar België gekomen, hier werd ze "ziek van de stress wegens socio-economische redenen" en men zou vastgesteld hebben dat haar schildklier teveel hormoon zou geproduceerd hebben. Zij werd op 22/3/2012 in Stuivenberg geopereerd (schildklierwegname) maar blijkbaar werd er teveel weggenomen waardoor haar schildklier nu onvoldoende produceert. Zij moet sindsdien schildklierhormoon krijgen (THYROXINE).

Verder is ze goed gezond en heeft ze geen specifieke klachten, noch psychisch noch fysiek. Ze is zeer blij dat ze hier goed geholpen wordt door het OCMW.

Het klinisch onderzoek was volstrekt normaal. Ze stelt normaal te kunnen werken, maar ze mag dat niet volgens haar statuut.

111. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende recente bronnen (deze informatie werd hier toegevoegd):

Overigens is thyroxine vlot verkrijgbaar in alle landen ter wereld en zeker in Marokko: <http://pharmacies.ma/pharmacie/>

(....)

De vraag stelt zich naar de opvolgings- en behandelingsmogelijkheden in Marokko .

IV. Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

Wat betreft de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Marokko:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit

systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Daarnaast geldt ook nog het volgende:«(“) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »^[2]

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons.Nerenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat de toegankelijkheid van de medische zorgen betreft, verwijzen we naar volgende instanties en projecten waarop betrokkene eventueel een beroep kan doen:

'Arno' staat voor Assurance Médicale Obligatoire. Is voor werknemers uit zowel de publieke als uit private sector. De werknemers en de werkgevers dienen een bijdrage te leveren. Ze moeten 54 dagen van bijdrage leveren in een periode van 6 maanden kunnen aantonen, voorafgaand aan de ziekte alvorens ze kunnen profiteren van de financiële steun van de AMO. Er zijn verschillende aandoeningen en behandelingen die deels worden terugbetaald door de CNOPS (publieke sector) en de CNSS (private sector) -> zie hiervoor ook de website van ANAM¹⁴¹

'Ramed' staat voor Régime d'assurance médicale des économiquement démunis. Het is één van de verschillende luiken van de dekking van de medische basiszorg. Het is gebaseerd op principes van sociale bijstand en nationale solidariteit. Het regime is bedoeld voor de economisch zwakkere die geen deel uitmaken van het systeem van de verplichte ziekteverzekering (AMO). De mensen die kunnen profiteren van dit regime zijn zonder onderscheid gedekt door deze vorm van ziekteverzekering. De zorgen worden verstrekt in de publieke ziektehuizen, andere publieke gezondheidsinstellingen of diensten die afhangen van de Staat.

Ook medicatie valt hieronder. Een piloot-project werd gedurende twee jaar gedaan in de regio Tadmora. Begin 2011 zou de installatie van Ramed gebeuren voor heel Marokko. Dit zal stap voor stap worden geïnstalleerd maar reeds vanaf nu nemen de publieke ziekenhuizen in de steden reeds de zorgen van armen voor hun rekening wanneer dringende behandelingen nodig zijn¹⁶.

Verder is er nog de 'Fondation Mohamed V' : Deze stichting van Koning Mohamed V heeft tot doel om de armen en behoeftigen van de Marokkaanse maatschappij te helpen. Ze hebben projecten voor vrouwen, gehandicapten, kinderen, humanitaire projecten (leveren van voedselpakketten vooral tijdens de ramadan), ze werken ook rond het toegankelijk maken van gezondheidszorg voor de armen in Marokkaanse maatschappij.

Betrokkene legt tenslotte geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

V. Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die in abstracto een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling in concreto beschikbaar en toegankelijk is in Marokko . Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Uit het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing blijkt dat de arts van de verwerende partij in casu op uitvoerige wijze is ingegaan op de door de verzoekende partij verstrekte informatie: de arts onderzoekt de medische stukken en onderzoeken en maakt melding van recente bronnen betreffende de medicatie, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking en de aanwezigheid van ziekenhuizen, artsen en specialisten. Hij doet dit op basis van gespecificeerde en zeer concrete informatie. Deze informatie en vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier.

Voorts wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing dient samen gelezen te worden met het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de beslissing – die ernaar verwijst - is gebaseerd, en dat dit advies deel uitmaakt van de motieven.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat nooit enig onderzoek is gebeurd naar alle voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de ambtenaar-geneesheer geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en dat de motivering op dat punt niet duidelijk zou zijn. Uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft onderzocht of voor de verzoekende partij de medische zorgen aanwezig en toegankelijk zijn. Hij heeft onderzocht of de medicatie die zij behoeft aanwezig is in het herkomstland. Alle in artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziene (drie) hypothesen zijn onderzocht. Bovendien maakt zij niet duidelijk met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden, noch weerlegt zij met haar betoog de concrete bevindingen van de ambtenaar-geneesheer. Het betoog is rekening houdend met het grondig en concreet advies van de arts van de verwerende partij nietszeggend en vaag. Er is geen sprake van standaardargumentatie of van enige verwarring in de motivering van de eerste bestreden beslissing en het advies.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de eerste bestreden beslissing niet met de nodige zorg is genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing en luidt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten begint als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van attaché J.S. (...) gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (...)”

De beslissing zelf is tevens ondertekend door attaché J.S. (...).

Dient verzoekster hieruit op te maken dat de heer S. (...) zichzelf de opdracht heeft gegeven aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren?

Het is totaal onduidelijk welke beslissing er precies uitgevoerd wordt. Er wordt geen datum van de beslissing opgegeven, noch wordt de beslissing verder benoemd.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verzoekende partij ontwikkelt in het inleidend verzoekschrift tevens een middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er zou niet blijken op welke basis het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verwerende partij merkt op dat deze beslissing een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uitmaakt, die geenszins een loutere gevolgbeslissing is van de onontvankelijkheidsbeslissing die ten aanzien van haar persoon werd genomen.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen (zie naar analogie R.v.St. 222.740 dd. 05.03.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen zijn dan ook niet ernstig, en kunnen niet worden aangenomen.

Het 'middel' kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Uit de bewoording van het middel blijkt dat de verzoekende partij niet betwist dat attaché J.S. de tweede bestreden beslissing heeft genomen en dat evenmin diens bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen wordt betwist. Het gegeven dat in de eerste zinsnede van de tweede bestreden beslissing nogmaals wordt herhaald dat J.S. de beslissing nam en eraan uitvoering wordt gegeven, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, de feitelijke en juridische grondslag zijn vermeld (wat overigens door de verzoekende partij niet wordt betwist). De verzoekende partij toont niet aan dat deze bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN